

Arrest

nr. 242 036 van 8 oktober 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 maart 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 februari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 maart 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Mevrouw N.W., vergezeld door haar minderjarige dochter Z. (°2006), dient op 21 december 2011 een verzoek om internationale bescherming in. Haar andere minderjarige dochter W. (°1997) voegt haar in januari 2012. Op 28 januari 2013 kent de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen mevrouw N.W. de subsidiaire beschermingsstatus toe.

1.2. Op 27 januari 2014 dient verzoeker bij de Belgische ambassade in Athene, Griekenland, een aanvraag in tot afgifte van een visum lang verblijf (type D) om mevrouw N.W. te vervoegen in België. Hij stelt haar echtgenoot te zijn.

1.3. Op 18 februari 2014 vragen de Griekse autoriteiten de overname van verzoeker op grond van artikel 8 van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend. Dit verzoek wordt op 21 februari 2014 afgewezen door de Belgische autoriteiten.

1.4. Op 15 maart 2014 wordt de afgifte van het gevraagde visum lang verblijf geweigerd, onder voorbehoud van een DNA-test. Er wordt vastgesteld dat verzoeker zich niet kan beroepen op een gezinshereniging overeenkomstig artikel 10bis, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), nu geen document uitgaande van de bevoegde administratieve dienst voorligt dat de huwelijksband kan vaststellen.

1.5. Op 23 april 2015 gaan de Belgische autoriteiten, na een positieve DNA-test waaruit blijkt dat verzoeker de vader is van een van de minderjarige dochters van mevrouw N.W., akkoord met de afgifte van een visum lang verblijf op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker wordt gemachtigd tot een verblijf van één jaar.

1.6. Verzoeker wordt op 2 oktober 2015 in het bezit gesteld van de elektronische A-kaart.

1.7. Op 28 december 2016 wordt beslist tot verlenging van het verblijf van verzoeker voor de duur van één jaar, met name tot 23 september 2017.

1.8. Verzoeker vraagt op 9 september 2017 een nieuwe verlenging van zijn verblijf.

1.9. Bij schrijven van 13 september 2017 wordt verzoeker ervan in kennis gesteld dat wordt overwogen om niet langer over te gaan tot een verlenging van zijn verblijf en gevraagd eventuele elementen naar voor te brengen die van belang kunnen zijn bij het nemen van een dergelijke beslissing overeenkomstig artikel 13, § 3 van de Vreemdelingenwet. Deze brief wordt verzoeker op 25 oktober 2017 ter kennis gebracht.

1.10. Op 5 februari 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer

Naam: [J.]

Voornaam: [A.]

Geboortedatum: [...]

geboorteplaats: onbekend,

nationaliteit: Nog niet definitief bewezen

in voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 13§3,2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 13, § 3 van de wet van 15.12.1980: De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd

om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België : 2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

Uit het dossier blijkt dat betrokkene vanuit Griekenland (visum afgeleverd op 27.04.2015 door Belgische Ambassade in Athene) naar België kwam met een D-visum afgeleverd om humanitaire redenen. Betrokkene viel niet onder het toepassingsgebied van de gezinshereniging overeenkomstig artikel 10 van de wet van 15.12.1980 gezien de huwelijksband niet officieel kon aangetoond worden, maar werd desalniettemin de gunst verleend zich in België te mogen vestigen onder de volgende voorwaarden: (1) effectieve samenwoning met zijn partner én (2) eenmaal in België niet ten laste te zullen vallen van de Belgische Staat.

Heden dient te worden vastgesteld dat aan de tweede voorwaarde niet is voldaan.

Betrokkene verblijft in België sinds 23.09.2015. Bij de eerste aanvraag tot verlenging legde hij, in tegenstrijd met de voorwaarden tot verlenging op 08.10.2016 toch een attest van het ocmw voor waaruit blijkt dat het gezin wel degelijk leefloon genoot. Daarop kreeg betrokkene het voordeel van de twijfel en de kans om tijdens het daaropvolgende jaar, daadwerkelijk aan de bestaansmiddelenvereiste te voldoen. Echter, ook op 09.09.2017, bij de tweede vraag tot verlenging van de verblijfsvergunning, werd opnieuw een attest van het ocmw voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene en zijn echtgenote nog steeds ocmw-steun genoten en dit onafgebroken het hele jaar door. Er diende bijgevolg te worden vastgesteld dat er tijdens dat tweede jaar verblijf niets was veranderd aan de situatie van afhankelijkheid van de sociale bijstand.

Betrokkene werd daarop op 13.09.2017 (betekend op 25.10.2017) verwittigd van het nakende einde van zijn machtiging en gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten/te bewijzen opdat dit mee in overweging kan worden genomen bij de beslissing over het al dan niet verlengen van de verblijfstitel, dit alles overeenkomstig art. 13§3 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene heeft hierop twee achtereenvolgende arbeidscontracten van de referentiepersoon en een medisch attest voorgelegd.

Uit de arbeidscontracten blijkt dat de referentiepersoon op 31.10.2017 aan de slag kon bij het ocmw in het kader van een artikel 60-tewerkstelling. Op zich is het uiteraard een goede zaak dat de referentiepersoon de kans heeft aangegrepen om enige beroepsbekwaamheid op te bouwen. Echter, de timing van de positieve evolutie is nogal ongelukkig. Mevrouw blijkt reeds de subsidiaire bescherming gekregen te hebben in 2013 en blijkt dus pas de noodzaak in te zien zich daadwerkelijk tot werk te engageren nadat haar partner te horen heeft gekregen dat hij riskeert zijn verblijfsrecht te verliezen. Dat stemt niet tot vertrouwen. Indien zij wel degelijk werkbereid is, zou toch mogen verwacht worden dat zij daartoe eerder inspanningen leverde. Bovendien dient opgemerkt te worden dat tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de ocmw-wetgeving specifiek bestemd is voor mensen die leefloon genieten en nog niet in staat zijn om op de reguliere arbeidsmarkt terecht te kunnen. Zoals expliciet in artikel 2 van het arbeidscontract met ingang van 31.10.2017 is opgenomen, heeft de tewerkstelling tot doel 'de werkzoekende met een grote afstand tot de reguliere arbeidsmarkt, competenties te laten opbouwen binnen een reële arbeidsmarktomgeving, met het oog op het verkleinen van de afstand tot de arbeidsmarkt.' Het is ook bedoeld om, na voldoende gepresteerde arbeidsdagen de overgang te kunnen maken van het sociale bijstandsstelsel naar het sociale zekerheidssstelsel. Overeenkomstig de gegevens van het tweede contract dd.16.11.2017 gaat het voor de referentiepersoon over 468 arbeidsdagen in een 6-dagenstelsel of 390 arbeidsdagen in een 5-dagenstelsel, alvorens ze daartoe in aanmerking komt. Tijdens die sociale tewerkstelling wordt de tewerkstelling van de referentiepersoon via het ocmw gefinancierd vanuit het sociale bijstandsstelsel.

Gelet op dit alles vormt de sociale tewerkstelling van betrokkenes partner, onvoldoende reden om betrokkene verder te machtigen in het kader van gezinshereniging. De bestaansmiddelenvereiste, zoals afgesproken bij het afleveren van het visum, werd de afgelopen 2 jaar niet voldaan, wordt heden niet voldaan en zal het komende jaar evenmin zijn voldaan.

Verder legde betrokkene nog een medisch attest voor nav de brief van 13.09.2017. In dat medisch attest is opgenomen dat mijnheer zelf werkgeschikt is, echter wegens medische redenen geen kniebelastend werk kan doen. Een dergelijk medisch beletsel kan evenmin deze beslissing in de weg staan.

Verder dient overeenkomstig art. 13, §3, derde lid ook nog rekening gehouden te worden met de aard en gehechtheid van de gezinsband van de betrokkene, de duur van zijn verblijf op het grondgebied van het Rijk en het bestaan van familiebanden of culturele en sociale banden met zijn land van oorsprong.

Dienaangaande blijkt betrokkene zelf geen enkel stavingsdocument te hebben voorgelegd. Afgaande op de informatie in het dossier, kan inderdaad worden vastgesteld dat betrokkene een gezin vormt met zijn partner en kinderen. Deze beslissing tot weigering van verlenging van zijn verblijfstitel hoeft het behoud van deze gezinsband echter niet in de weg te staan. Betrokkene en zijn gezin kunnen er voor kiezen zich elders te vestigen alwaar zij gezamenlijk kunnen verblijven. Betrokkene en zijn gezin kunnen er ook voor kiezen enige tijd apart te gaan wonen en via moderne communicatiemiddelen intensief contacten te onderhouden. Dit tot op het moment dat de referentiepersoon wel in staat is op een reguliere manier inkomsten te verwerven, niet voortkomend uit sociale bijstand, waarna betrokkene opnieuw de machtiging kan aanvragen.

Verder blijkt uit het dossier dat betrokkene in 2015 in België is ingereisd. De duur van het verblijf is nog niet dusdanig lang dat het onredelijk zou zijn betrokkene te vragen om het land te verlaten. Betrokkene heeft op geen enkele manier blijk gegeven van enige uitzonderlijke integratie, wel integendeel, wat betreft integratie op de arbeidsmarkt (of op enig ander vlak) werd nooit enig stavingsdocument voorgelegd.

In hoeverre betrokkene al dan niet nog familie heeft in het land van herkomst is ons onbekend. Betrokkene heeft alvast zelf het tegendeel niet bewezen. Gezien betrokkenes leeftijd en de, in verhouding tot zijn leeftijd, korte periode van verblijf in België, is het redelijk te stellen dat betrokkene nog voldoende de eigen taal beheerst en voldoende voeling heeft met zijn herkomstland om te kunnen spreken van culturele en sociale banden met zijn land van oorsprong. Niets wijst erop dat betrokkene dusdanig van zijn herkomstland zou zijn vervreemd dat hij er geen aansluiting bij de mensen, gebuiken en maatschappij meer zou kunnen vinden.

Bij het nemen van dit bevel werd ook art. 74/13 in rekening gebracht. Het voorgelegde medische attest werd reeds eerder besproken. Het knieletsel van betrokkene lijkt niet van die aard dat het betrokkene zou verhinderen te kunnen reizen. Indien hij in staat is om te werken, is het redelijk te stellen dat hij ook in staat is te reizen. Wat betreft het belang van de kinderen en het gezinsleden van betrokkene werd reeds eerder aangehaald dat de scheiding tussen betrokkene en kinderen/referentiepersoon verre van absoluut is, het gaat eerder om een tijdelijke scheiding, tot op het moment dat de bestaansmiddelen-vereiste is voldaan. Intussentijd moet het perfect mogelijk zijn voor betrokkene om hun gezinsleven zo in te richten dat zij op afstand intensief contacten onderhouden en zo de gezinsband hecht kan blijven.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (verder: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende uiteenzetting bij zijn middel:

“Verweerster stelt dat verzoeker zich niet kan beroep op artikel 10 Vw omdat het huwelijksband niet officieel aangetoond is.

Verweerster stelt dat toen er een gunst verleend was om zich in België te mogen vestigen onder de volgende voorwaarden:

1. Effectieve samenwoning met zijn partner

2. Eenmaal in België niet ten laste te zullen vallen van de Belgische staat

Verzoeker meent dat dit een foutieve redenering is. Verzoeker heeft nooit een aanvraag ingediend op basis van artikel 9vw.

Het was de beslissing van verweerster om een DNA test te vragen en de aanvraag onder artikel 9vw te brengen.

Ter staving hiervan wenst verzoeker te verwijzen naar mailverkeer tussen de DVZ en de ambassade van België in Griekenland, (stuk 2)

Verweerster geeft niet zomaar een visum aan een derdelander wanneer huwelijksband niet aangetoond is.

Verzoeker heeft toen een DNA test gedaan met de kinderen en op basis van deze resultaten kreeg hij een visum.

Wat betreft de voorwaarden meent verzoeker dat deze voorwaarden hem nooit betekend is geweest op het moment van de behandeling van zijn visumaanvraag.

Ter staving van dit punt wenst verzoeker te verwijzen naar het volgende:

“[...]”

[J.A.], °13/07/1966, Afghanistan - vos réf. : [...]

J'ai le plaisir de vous informer que je viens de recevoir le résultat positif de l'analyse ADN entre Madame [W.N.], son enfant [S.W.] et leur père et époux susmentionné. Je vous envoie immédiatement un accord (CO - B17) par voie électronique pour l'octroi, à Monsieur [J.], d'un visa de type ASP (humanitaire) - article 9.

[...]

Expert administratif - Fonctionnaire délégué

Gestionnaire de dossiers

Responsable des sections ADN & Logistique (Département Visa RF) (stuk 3)

Laat ons aannemen dat deze voorwaarden aan hem betekend zijn:

Verzoeker voldoet aan de eerste voorwaarden, nl. effectieve samenwoning met zijn echtgenote.

Wat betreft de tweede voorwaarde meent verzoeker dat in zijn geval sprake is van overmacht.

Verzoeker heeft alle nodige stappen ondernomen om werk te vinden.

Verzoeker heeft meerdere keren aan zijn sociale assistente gevraagd om voor hem werk te vinden.

De sociale assistente heeft de echtgenote van verzoeker geholpen om via artikel 60 OCMW – Wet tewerk gesteld te worden.

Verweerster stelt ten onrechte dat de referentiepersoon pas de noodzaak ingezien nadat haar partner te horen heeft gekregen dat hij riskeert zijn verblijfsrecht te verliezen.

Dit argument is niet ernstig!!!

De brief van verweerster is aan verzoeker betekend op 25.10.2017 betekend en de referentiepersoon is op 31.10.2017 begonnen met haar werk.

Wat verweerster stelt komt op het volgende neer:

Het is mevrouw gelukt om binnen 6 dagen een arbeidsovereenkomst te regelen. Iedere redelijke persoon weet dat om aangenomen te worden via artikel 60 van de OCMW - Wet moet men een lange traject volgen. Het is niet zo dat men vandaag naar OCMW gaat en binnen een week een arbeidsovereenkomst krijgt.

Verweerster houdt ten onrechte geen rekening met deze arbeidsovereenkomst. Uw raad heeft verweerder meerdere keren veroordeeld wat betreft de tewerkstelling via artikel 60 van OCMW - wet. (zie infra)

Verzoeker meent dat hij nu bezig is om de taal onder de knie te krijgen. Verzoeker zal geen seconde aarzelen om te werken mocht hij de kans krijgen om te werken.

De vreemdste argumenten van verweerster zijn de volgende:

Verzoeker en zijn gezin kunnen er voor kiezen zich elders te vestigen.

Waar?

In Afghanistan?

De referentiepersoon heeft internationale bescherming gekregen en ze mag niet naar Afghanistan.

Men mag in redelijkheid verwachten dat verweerster rekening houdt met het belang van het kind zoals het verwoord is in artikel 3 van het kinderrechten verdrag.

Betrokkene en zijn gezin kunnen er voor kiezen enige tijd apart te gaan wonen en via moderne communicatiemiddelen intensief contacten te onderhouden.

Dit tot op het moment dat de referentiepersoon wel in staat is op een reguliere manier inkomsten te verwerven, niet voorkomend uit sociale bijstand. waarna betrokkene opnieuw de machtiging kan aanvragen.

Verzoeker meent dat een tewerkstelling op basis van artikel 60 OCMW Wet niet neerkomt op een beroep op de sociale bijstand. Verzoeker meent dat op het einde van deze arbeidsovereenkomst haar echtgenote recht krijgt op werkloosheidsuitkering.

Dit is een recht dat ze nu opbouwt. Iemand die werkloosheidsuitkering krijgt en actief op zoek is naar werk krijgt een positieve beslissing wanneer hij een aanvraag tot gezinshereniging indient.

Verzoeker wenst te verwijzen naar een arrest van uw Raad waarin het volgende gesteld wordt: RvV 196 114 van 5 december 2017:

In ieder geval doet de betrokkene tijdens een tewerkstelling op basis van artikel 60, § 7, van de OCMW-wet geen beroep op de sociale bijstand en is het uitdrukkelijk de bedoeling dat dit ook na deze tewerkstelling niet het geval is (H. VERSCHUEREN, "Het verblijfsrecht en de tewerkstelling in het kader van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet, belicht vanuit het Unierecht", T. Vreemd. 2015, 167)

[http://www.rvv-cce.be/sites/default/files/arr/Al 961 1 4.AN.pdf](http://www.rvv-cce.be/sites/default/files/arr/Al%20961%2014.AN.pdf)

Of het volgende:

Waar de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris stelt dat de referentiepersoon 'sociaal tewerkgesteld' is en het leefloon verder wordt uitbetaald bij wijze van loon en lijkt aan te geven dat dit ook een vorm van maatschappelijke dienstverlening is maar dan onder andere voorwaarden, wijst de Raad er op dat een tewerkstelling op grond van artikel 60 van de OCMW-wet niet kan beschouwd worden als een financiële maatschappelijke dienstverlening, nu dit laatste gaat om een financiële aanvulling van sociale zekerheidsprestaties of een financiële aanvulling van het bestaansminimum (W.

VAN EECKHOUTTE. Socialezekerheidsrecht, Antwerpen. Kluwer. 1998. 329.). wat niet het geval is. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris gaat met zijn stelling voorbij aan het feit dat het leefloon juist wordt toegekend aan mensen die niet werken of aan mensen wiens loon uit arbeid lager ligt dan het bestaansminimum en waarbij dit loon dan wordt aangevuld met leefloon tot het bereiken van het bestaansminimum. terwijl in het kader van een tewerkstelling op grond van artikel 60 van de OCMW-wet wel degelijk sprake is van een loon voortvloeiend uit het verrichten van arbeid, dat steunt op een arbeidsovereenkomst die moet voldoen aan de vereisten, zoals bepaald in de Arbeidsovereenkomstenwet, en dit loon niet lager ligt dan het minimumloon.

http://www.rvv-cce.be/sites/default/files/arr/A1_93334.AN.pdf

Verzoeker begrijpt niet waarom hij nu het land moet verlaten en wachten tot zijn echtgenote werkloosheidsuitkering krijgt om vervolgens opnieuw de aanvraag tot gezinshereniging in te dienen en naar België te komen.

Verzoeker meent dat van verweerster mag in redelijkheid verwacht worden dat hij een alternatief voorstelt waar verzoekers zich kunnen vestigen.

In het land van herkomst kan dat niet want ze zijn vandaar gevlucht en in de regio waarvan verzoekers afkomstig zijn, is sprake van willekeurig geweld. Dit was ook de reden dat de referentiepersoon sub beschermingsstatus gekregen heeft.

Verzoeker wenst te verwijzen naar de hieronder staande arrest van uw Raad en hij is van mening dat dit arrest volledig van toepassing is in zijn situatie wat betreft het woord 'elders of in 'derde land' vestigen: RvV nr; 200 1 1 9 van 22 februari 2018:

Verder merkt de Raad op dat verweerder zich beperkt tot de loutere stelling dat verzoeker zijn privé- en gezinsleven "elders" of in "derde land" kan voortzetten. zonder dat evenwel uit de bestreden beslissing of minstens uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bijzondere banden heeft met een derde land (zijnde een ander land dan België of Marokko) waar verzoeker en zijn gezin zich zouden kunnen vestigen. Verweerder toont ook niet aan dat verzoeker daadwerkelijk een vestigingsalternatief heeft in een ander land dan zijn land van oorsprong, in casu land van zijn nationaliteit. Er wordt door verweerder ook niet aannemelijk gemaakt dat verzoeker en zijn gezin, mede gelet op zijn strafrechtelijk verleden en het feit dat hij gelieerd wordt aan terrorismemisdrijven, toegang zouden kunnen krijgen tot een ander land waar zij hun privé- en gezinsleven kunnen voortzetten. Verweerder kan de vastgestelde schending van de zorgvuldigheidsplicht in het raam van de bepalingen van artikel 8 van het EVRM dan ook niet weerleggen door louter te stellen dat verzoeker niet verplicht is om terug te keren naar Marokko. Ook in het hogervermelde Boulif-arrest oordeelde het EHRM dat een vage verwijzing naar een vestigingsalternatief voor een gezin een inbreuk op het door artikel 8 van het EVRM beschermde gezinsleven niet kan rechtvaardigen indien geen concreet uitzicht op legale vestiging aldaar bestaat

http://www.rvv-cce.be/sites/default/files/arr/a200119.an_.pdf

Men mag van verweerder verwachten dat hij rekening houdt met alle elementen aanwezig in het dossier. Verweerder heeft deze beslissing op een onzorgvuldige en onredelijke wijze genomen.

De beslissing van verweerster is een schending van artikel 3, 8 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker wenst verder te verwijzen naar de hieronder staande arrest van uw raad waarin het volgende gesteld wordt: RvV 1 96 304 van 7 december 201 7:

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke motiveringsplicht bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr; 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek

te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Thans zijn de bestreden beslissingen enerzijds een beëindiging van verblijf en anderzijds een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker voert dan ook terecht aan dat het thans om een inmenging in het gezinsleven gaat en dat de gemachtigde daarbij dus op proportionele wijze moet te werk gaan. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken, niet in het minst het hoger belang van de kinderen waarop verzoeker -met verwijzing naar het arrest Jeunesse- terecht de nadruk legt.

Deze onderzoekplicht vindt tevens steun in artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, volgens hetwelk de gemachtigde bij zijn beslissing om een einde te stellen aan het verblijf onder meer rekening houdt met de gezinssituatie van de betrokkene (het zgn. socio-economisch onderzoek: "Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. ").

http://www.rvv-cce.be/sites/default/files/arr/AI_96304.AN.pdf

Het is een onmenselijk en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM wanneer verweerster eerst verzoeker toegang geeft tot het grondgebied om na bijna 3 jaar te stellen: u moet nu eruit.

Het is een onmenselijk en vernederende behandeling wanneer verweerster stelt dat verzoekers via communicatiemiddelen intensief contacten kunnen onderhouden. Draait een huwelijk alleen rond contacten?

Probeer dit aan een kind uit te leggen. Hebben jullie affectie van jullie vader nodig?

Ja,

Bel naar jullie papa naar het land vanwaar jullie gevlucht waren, waar jullie het risico lopen om onderworpen te worden aan een onmenselijke en vernederende behandelingen.

Probeer dit aan de referentiepersoon uit te leggen.

U moet naar werk gaan en tegelijkertijd voor de opvoeding van uw kinderen zorgen. Verweerder laat na om rekening te houden met het feit dat het niet vanzelfsprekend is voor de referentiepersoon om te werken en dan voor de kinderen te zorgen.

Verzoeker zorgt nu voor de kinderen en voor huishoudelijk taken. Mocht verzoeker uitgewezen worden zal al die taken op schouder van de referentie persoon terechtkomen."

2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Verweerder laat gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt zeer duidelijk dat verzoekende partij op 23.04.2015 gemachtigd werd tot tijdelijk verblijf, dit in toepassing van art. 9 van de Vreemdelingenwet.

Er blijkt tevens dat de verblijfsmachtiging werd toegekend onder twee voorwaarden:

1) effectieve samenwoning met mevr. [N.W.]

2) eenmaal in België niet ten laste te zullen vallen van de Belgische Staat.

Zie dienaangaande de beslissing dd. 23.04.2015 (stuk 1):

"Commentaire: Condition de prolongation de l'ASP: cohabitation effective + le demandeur ne doit pas tomber à charge des pouvoirs publics."

Vrije vertaling:

"Commentaar: voorwaarde voor de verlenging van het verblijf: effectieve samenwoning + de aanvrager mag niet ten laste vallen van de Belgische staat"

Gelet op het voorgaande kan verzoekende partij dan ook niet ernstig voorhouden dat haar verblijf niet afhankelijk werd gesteld van de bestaansmiddelenvereiste.

Verzoeker moest daarenboven ook de afstammingsband met het kind [Z.B.] bewijzen middels een positieve DNA-test.

Aangezien de afstammingsband werd bewezen, werd verzoekende partij in het bezit gesteld van een A-kaart.

Bij de eerste aanvraag tot verlenging legde verzoekende partij, in tegenstrijd met de voorwaarden tot verlenging, op 08.10.2016 een attest van het OCMW voor waaruit blijkt dat het gezin van verzoekende partij wel degelijk leefloos genoot.

Verzoekende partij kreeg echter het voordeel van de twijfel en de kans om tijdens het daaropvolgende jaar daadwerkelijk aan de bestaansmiddelenvereiste te voldoen

Terwijl zij ook bij de tweede aanvraag tot verlenging, een attest van het OCMW heeft voorgelegd waaruit bleek dat zij nog steeds OCMW-steun genoten en dit onafgebroken het hele jaar door.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft dan ook geheel terecht gemotiveerd "dat er tijdens dat tweede jaar van verblijf niets veranderd was aan de situatie van afhankelijkheid van de sociale bijstand". Verzoekende partij laat de bovenvermelde motieven van de bestreden beslissing geheel onbesproken zodat dient te worden aangenomen dat zij deze motieven niet betwist.

Verweerder laat verder gelden dat op het ogenblik van de laatste verlenging van de A-kaart van verzoekende partij, nl. op 28.12.2016, ook zeer duidelijk werd gesteld dat verzoekende partij, indien zij daaropvolgend een nieuwe verlenging wenste te bekomen onder meer de volgende stukken moest voorleggen:

- bewijzen van bestaansmiddelen van de referentiepersoon met betrekking tot de laatste 12 maanden;
- een attest van het OCMW dat aangeeft of betrokkene en de referentiepersoon al dan niet OCMW steun genieten.

Tevens werd uitdrukkelijk gesteld dat "bij een volgende aanvraag tot verlenging van de verblijfskaart een grondige evaluatie [zal] gemaakt worden van de evolutie in de arbeidssituatie/bestaansmiddelen van het gezin".

Ook om die reden kan verzoekende partij bijgevolg niet dienstig voorhouden dat zij er niet van op de hoogte zou zijn geweest dat aan de bestaansmiddelenvereiste diende te zijn voldaan, wou zij een nieuwe verlenging van haar verblijf bekomen.

In casu heeft verzoekende partij twee achtereenvolgende arbeidscontracten van de referentiepersoon en een medisch attest voorgelegd.

Hieromtrent motiveerde de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing geheel terecht als volgt: "[...]"

Verweerder stelt vast dat verzoekende partij vooreerst niet ontkent dat de referentiepersoon zich pas geëngageerd heeft om werk te vinden nadat verzoekende partij per schrijven dd. 13.09.2017 werd verwittigd van het nakende einde van zijn machtiging tot verblijf.

Het is dan ook niet kennelijk onredelijk voor de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat dit niet tot vertrouwen stemt en hieruit niet blijkt dat de referentiepersoon wel degelijk werkbereid zou zijn.

Daar waar de verzoekende partij laat uitschijnen dat de bestaansmiddelen verkregen uit tewerkstelling op grond van artikel 60, §7 van de OCMW-wet mee in rekening zouden moeten worden genomen, kan verweerder slechts benadrukken dat de verzoekende partij volkomen voorbij gaat aan de aard van de tewerkstelling op grond van artikel 60, §7 van de OCMW-wet, dewelke een vorm van sociale bijstand betreft.

Artikel 60, §7 van de OCMW-wet luidt als volgt:

[...]

Terwijl artikel 6 van de wet van 26.05.2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie het volgende stipuleert:

[...]

Terwijl artikel 8 van de wet van 26.05.2002 als volgt luidt:

[...]

Uit voorgaande bepalingen blijkt ontegensprekelijk dat de tewerkstelling op grond van artikel 60, §7 van de OCMW-wet de verwezenlijking betreft van het recht op maatschappelijke integratie door tewerkstelling. Terwijl geen redelijke betwisting kan bestaan nopens het feit dat het recht op maatschappelijke integratie behoort tot het sociaal bijstandsstelsel van het Rijk.

Verweerder verwijst in dit kader tevens op een auditoraatsverslag nr. A/A.221.175/XIV-37.283 bij de Raad van State, waarin uitdrukkelijk het standpunt wordt bijgetreden dat tewerkstelling op grond van artikel 60, §7 van de OCMW-wet dient te worden beschouwd als sociale bijstand (stuk 2).

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft dan ook geheel terecht vastgesteld dat de sociale tewerkstelling van de referentiepersoon onvoldoende reden vormt om betrokkene verder te machtigen in het kader van gezinshereniging.

Daar waar verzoeker nog aanvoert dat er sprake zou zijn van overmacht en dat hij alle nodige stappen heeft ondernomen om werk te vinden, laat verweerder gelden dat de vage en ongestaafde beschouwingen van verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Terwijl ook het medisch attest dat door verzoekende partij werd voorgelegd, niet volstaat om overmacht aan te tonen nu hieruit blijkt dat verzoekende partij werkgeschikt is.

Gelet op het voorgaande heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris dan ook geheel terecht geoordeeld dat de bestaansmiddelenvereiste niet werd voldaan en dat verzoekende partij bijgevolg niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

Volledigheidshalve merkt verweerder nog op dat verzoekende partij ook bij de eerdere aanvragen tot verlenging niet aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden voldeed.

Dienaangaande motiveerde de gemachtigde van de Staatssecretaris als volgt:

[...]

Aangezien verzoekende partij de voormelde vaststellingen geheel onbesproken laat, meent verweerder te kunnen aannemen dat zij deze vaststellingen niet betwist.

Verder voert verzoekende partij aan dat zij niet kunnen terugkeren naar Afghanistan daar de referentiepersoon de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen. Zij maakt tevens een verwijzing naar art. 3 IVRK en art. 8 EVRM

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris nopens het gezinsleven van verzoekende partij en het belang van het kind motiveerde als volgt:

[...]

Verweerder laat gelden dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekende partij en zijn gezin ertoe gehouden zouden zijn om terug te keren naar Afghanistan zodat de beschouwingen van verzoekende partij dienaangaande niet dienstig zijn.

Inderdaad, de bestreden beslissing bevat geen gedwongen verwijderingsmaatregel bevat zodat het verzoekende partij vrijstaat om zich elders te vestigen.

Verzoekende partij toont niet aan dat dit niet mogelijk zou zijn - zij gaat hier zelfs niet op in - en slaagt er dan ook niet in afbreuk te doen aan de gedegen motieven van de bestreden beslissing.

Nopens de voorgehouden schending van art. 8 EVRM laat verweerder vooreerst gelden dat verzoekende partij niet aantoon dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn om zich met zijn gezin elders te vestigen.

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

Inderdaad, de (eventuele) scheiding is niet absoluut doch slechts tijdelijk tot op het moment dat de bestaansmiddelenvereiste is voldaan.

Bovendien toont verzoekende partij niet aan dat zij gedurende de periode van de tijdelijke scheiding niet in staat zou zijn om via moderne communicatiemiddelen intensief contact te onderhouden met zijn gezin zodat moet worden aangenomen dat zij wel degelijk in staat zijn om op die manier ervoor te zorgen dat de gezinsband hecht kan blijven.

Een schending van art. 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Aangaande de vermeende schending van art. 3 IVRK laat verweerder verder gelden dat het Verdrag dd. 20.11.1989 inzake de Rechten van het Kind geen directe werking heeft en dat verzoekende partij zich er derhalve niet met gunstig gevolg kan op beroepen (zie ook R.v.St. nr. 100.509 dd. 31.10.2001).

Door de Raad van State werd in zijn recente arrest dd. 30.03.2005 onder meer geoordeeld dat het artikel 3 Kinderrechtenverdrag, "geen voldoende duidelijke, precieze en volledige regels bevat opdat zij rechtstreekse werking zouden hebben, zonder een bijkomende uitvoering te eisen in de interne rechtsorde" (Raad van State nr. 142.729, 30 maart 2005).

Uiterst ondergeschikt laat verweerder gelden dat het artikel 3, par. 2 van het Kinderrechtenverdrag stelt dat de Staten die partij zijn zich ertoe verbinden het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn welzijn, rekening houdende met de rechten en plichten van zijn ouders.

Hieronder dient te worden begrepen het verblijfsrecht en de plicht om vrijwillig een bevel dat de ouders werd gegeven om het grondgebied te verlaten, uit te voeren (Arbh. Antwerpen nr. 41.351 dd. 19.06.2002, T. Vreemd. 2003, afl. 1, 70).

In casu werd aan verzoekende partij een uitvoerbaar bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Zoals ook in de bestreden beslissing werd gemotiveerd, heeft de bestreden beslissing niet tot gevolg dat verzoekende partij van haar kinderen wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

Aangezien verzoekende partij niet aantoon dat zij zich met haar gezin niet elders zou kunnen vestigen noch dat zij gedurende de periode van tijdelijke scheiding niet in de mogelijkheid zou zijn om intensieve contacten te onderhouden, is naar het oordeel van de verweerder hoegenaamd niet aangetoond waarom het kind de bescherming en de zorg die het nodig heeft van zijn ouders (art. 3.2 Kinderrechtenverdrag) zou ontberen.

Uit het voorgaande blijkt dat verweerder de rechten van het kind wel degelijk gerespecteerd heeft.

Daar waar verzoekende partij nog stelt dat er sprake is van een schending van art. 3 EVRM doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris haar eerst toegang zou gegeven hebben tot verblijf en na bijna 3 jaar zou stellen "u moet nu eruit", laat verweerder gelden dat er geenszins sprake kan zijn van een schending van art. 3 EVRM.

Verweerder wijst erop dat art. 3 EVRM voorziet dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de

handelingen van het slachtoffer” (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Verder laat de verweerder gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, “die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht” (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het weze dan ook duidelijk dat de door verzoekende partij geuite kritiek niet dienstig in verband kan worden gebracht met de geponeerde schending.

Dit geldt overigens des te meer nu de in casu bestreden beslissing duidelijk kadert binnen de bevoegdheid van de gemachtigde van de Staatssecretaris.

Inderdaad, uit art. 13, §3, 2° van de Vreemdelingenwet blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bevoegd is om een bevel om het grondgebied te verlaten aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven wanneer blijkt dat hij, zoals in casu, niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

De kritiek van de verzoekende partij mist bijgevolg grondslag.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13)

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel inclusief.”

2.3.1. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 13, § 3 van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België:

1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

Wanneer de in het eerste lid bedoelde vreemdeling vergezeld of vervoegd werd door een in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7° bedoeld familielid, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, de duur van zijn verblijf op het grondgebied van het Rijk, het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van oorsprong.”

Meer bepaald maakt verweerder toepassing van punt 2° van de voormelde wetsbepaling. In zijn beslissing stelt hij vast dat verzoeker niet (meer) voldoet aan de voor de verdere verlenging van het verblijf gestelde voorwaarden, waarna hij overgaat tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

In de bestreden beslissing wordt toegelicht dat verzoeker niet viel onder het toepassingsgebied van de gezinshereniging overeenkomstig artikel 10 van de Vreemdelingenwet, dit nu hij de huwelijksband met mevrouw N.W. niet officieel kon aantonen, maar dat hem niettemin de gunst van een verblijfsmachtiging om humanitaire redenen werd toegestaan, dit evenwel onder de voorwaarden dat hij effectief moet samenwonen met mevrouw N.W. en dat hij niet ten laste valt van de Belgische Staat. Verweerder stelt vast dat deze laatste voorwaarde die was gekoppeld aan het verdere verblijf in België niet (langer) wordt vervuld. In dit verband stelt hij vast dat de inkomsten van het gezin de afgelopen twee jaar hoofdzakelijk bestonden uit leefloon en dat mevrouw sinds eind oktober 2017 weliswaar inkomsten heeft uit een tewerkstelling op basis van artikel 60 van de wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (verder: de OCMW-wet), maar een dergelijke tewerkstelling ook wordt gefinancierd vanuit het sociale bijstandstelsel. Nog merkt hij op dat het er niet naar uitziet dat het komende jaar zal worden voldaan aan de bestaansmiddelenvereiste, waar blijkens het tweede voorgesegde contract het, naargelang sprake is van een 5 of 6-dagensteldel, 468 dan wel 390 arbeidsdagen zal duren vooraleer mevrouw N.W. in aanmerking kan komen voor werkloosheidsuitkeringen.

2.3.2. Verzoeker geeft vooreerst aan te betwisten dat het verblijf in België een gunst was, die werd toegestaan onder voorwaarden. Hij stelt dat hij nooit een verblijfsaanvraag indiende op basis van artikel 9 van de Vreemdelingenwet en dat het de beslissing was van het bestuur om zijn aanvraag onder dit artikel te brengen. Hij stelt dat hij en zijn kinderen op vraag van het bestuur een DNA-test hebben ondergaan, waarna hem een visum werd uitgereikt. Hij betoogt nog dat de genoemde voorwaarden voor

zijn verblijf hem nooit betekend zijn geweest op het moment van de behandeling van zijn visumaanvraag.

Nergens in de bestreden beslissing wordt verkeerdelijk voorgehouden dat verzoeker een visum lang verblijf vroeg op basis van artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Er wordt integendeel net erkend dat verzoeker het visum vroeg op grond van artikel 10 van Vreemdelingenwet, nu wordt toegelicht dat verzoeker niet viel onder de toepassingsgebied van de gezinshereniging overeenkomstig artikel 10 van de Vreemdelingenwet, dit nu hij de huwelijksband met mevrouw N.W. niet officieel kon aantonen. Dit vindt steun in de stukken van het administratief dossier. Er werd vervolgens wel beslist om verzoeker de gunst van een verblijfsmachtiging om humanitaire redenen in toepassing van artikel 9 van de Vreemdelingenwet toe te staan, nadat een DNA-test uitwees dat hij de vader is van een van de kinderen van mevrouw N.W. Dit alles vindt ook steun in mailverkeer tussen de Dienst Vreemdelingenzaken en de raadsheer van verzoeker, dat zich ook in het administratief dossier bevindt.

In het akkoord van 23 april 2015 tot afgifte van een visum lang verblijf, zoals opgenomen in het administratief dossier, kan verder worden gelezen als volgt:

“Condition de prolongation de l’ ASP: cohabitation effective + le demandeur ne doit pas tomber à charge des pouvoirs publics” (eigen vertaling : *“voorwaarden voor de verlenging van verblijfsvergunning : effectieve samenwoning + de aanvrager mag niet ten laste vallen van de Belgische Staat”*).

Niettegenstaande de inkomsten van het gezin bestonden uit een leefloon van mevrouw N.W. werd een eerste aanvraag tot verlenging van het tijdelijk verblijf van verzoeker toegestaan op 28 december 2016. In deze beslissing staat echter wel het volgende te lezen:

“Betrokkene dient zich tussen de vijfenveertigste en de dertigste dag voor de vervaldatum van de verblijfsvergunning [...] aan te bieden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats om de verlenging van zijn verblijfsvergunning aan te vragen.

Hij/zij moet hierbij de volgende stukken voorleggen:

[...]

-> bewijzen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon (eventueel betrokkene indien ze gehuwd zijn) met betrekking tot de laatste 12 maanden (laatste aanslagbiljet, loonfiches, arbeidscontract, vb. loonfiche281.20, rekeninguittreksels, meest recent afgesloten boekhoudkundige balans, pensioenfiche,). In dien betrokkene of de referentiepersoon een werkloosheidsuitkering geniet: bewijzen dat hij/zij actief op zoek is naar werk.

Bij een volgende vraag tot verlenging zal een grondige evaluatie gemaakt worden van de evolutie in de arbeidssituatie/bestaansmiddelen van het gezin.

- een attest van het OCMW dat aangeeft of betrokkene en de referentiepersoon al dan niet OCMW steun genieten.”

Verzoeker houdt niet voor dat hij niet in kennis was gesteld van deze voorwaarden die werden gesteld voor een verdere verlenging van het verblijf.

In het licht van hetgeen voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat verweerder incorrect zou hebben gesteld dat hij op geen enkel ogenblik werd toegelaten tot een verblijf op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet en dat hij slechts tijdelijk werd gemachtigd tot een verblijf op grond van artikel 9 van dezelfde wet, waarbij de verdere verlenging van het verblijf aan voorwaarden was onderworpen. Met zijn betoog toont hij nog geen onwettigheid of onregelmatigheid van de bestreden beslissing aan.

2.3.3. In de bestreden beslissing wordt nergens betwist dat verzoeker in België steeds effectief heeft samengewoond met mevrouw N.W. Wel wordt vastgesteld dat verzoeker de facto ten laste is van de Belgische Staat, en de op dit punt gestelde voorwaarde voor de verdere verlenging van het verblijf dus niet is voldaan.

Verzoeker wijst op het arbeidscontract van mevrouw N.W. in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet. Hij betoogt dat verweerder ten onrechte geen rekening houdt met deze arbeidsovereenkomst. Hij is

van mening dat een tewerkstelling op basis van artikel 60 van de OCMW-wet niet neerkomt op een beroep op de sociale bijstand, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd. Verzoeker verwijst hierbij naar twee arresten van de Raad.

De Raad wijst er vooreerst op dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert verder dat rekening werd gehouden met de tewerkstelling van mevrouw N.W. in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet. In zoverre verzoeker niet akkoord gaat met de beoordeling die hieromtrent wordt gemaakt – beoordeling die er hoofdzakelijk in bestaat dat dit een sociale tewerkstelling betreft waarbij de betrokkene wordt gefinancierd vanuit het sociale bijstandsstelsel en dus ten laste komt van de Belgische Staat – wordt erop gewezen dat de Raad van State reeds heeft geoordeeld dat *“de tewerkstelling in het kader van artikel 60, § 7, van de OCMW-wet een vorm van maatschappelijke dienstverlening is met een residuair karakter en gefinancierd als een aanvullend bijstandsstelsel. Deze vorm van maatschappelijke dienstverlening heeft per definitie een zeer tijdelijk karakter en wordt slechts gegeven totdat de betrokkene recht heeft op een gewone sociale uitkering waarvan het bedrag minstens gelijk is aan dat van het leefloon. Het gaat net om inkomsten waardoor de betrokkene ten laste van de openbare overheden is en niet om inkomsten waardoor zulks wordt vermeden.”* (RvS 11 december 2019, nr. 246.365; RvS 3 april 2020, nr. 247.369). Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat verweerder in het voorliggende geval stelt dat, ondanks de voorgelegde arbeidsovereenkomst in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet, verzoeker de facto ten laste komt van de Belgische Staat. Het gegeven dat deze tewerkstelling op termijn het recht opent op het ontvangen van werkloosheidsuitkeringen houdt niet in dat verweerder op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing incorrect heeft vastgesteld dat verzoeker de facto ten laste valt van de Belgische staat, waardoor een van de voorwaarden gesteld voor de verdere verlenging van het verblijf niet was voldaan. Verzoeker betwist de motivering trouwens ook niet dat er binnen het eerstkomende jaar geen enkel vooruitzicht was dat de gezinsleden niet langer ten laste zouden komen van de Belgische Staat.

Verzoeker toont verder nog geen situatie van overmacht aan wat betreft het voldoen aan de gestelde verblijfsvoorwaarde van het niet ten laste vallen van de Belgische Staat, waar hij zich beperkt tot een blote bewering dat hij alle nodige stappen zou hebben ondernomen om zelf werk te vinden. Hij toont niet met een concreet begin van bewijs aan dat hij zelf concrete stappen heeft gezet om werk te vinden, terwijl hij reeds in België verblijft sinds minstens 2 oktober 2015, ofwel ruim twee jaar voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Het medisch attest zoals dit door hem werd voorgelegd, bevestigt ook dat verzoeker geschikt is om te werken, hij kan om medische redenen enkel geen kniebelastend werk doen. Het louter stellen dat hij *“nu bezig is om de taal onder de knie te krijgen”* kan in de voorliggende situatie geenszins volstaan om een situatie van overmacht aan te tonen.

De kritiek van verzoeker op de motivering in de bestreden beslissing dat mevrouw N.W. pas nadat zij in oktober 2017 te horen kreeg dat het verblijf van verzoeker niet zou worden verlengd zich engageerde om te werken in België, terwijl haar reeds in 2013 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, is niet gericht tegen een determinerende redengeving om te besluiten dat niet (langer) was voldaan aan de *“bestaansmiddelenvereiste”* zoals gesteld voor het verder verblijf in België, zodat hierop niet verder wordt ingegaan.

2.3.4. Verzoeker betoogt nog dat het bevel om het grondgebied te verlaten is gegeven met miskenning van het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 3 van het EVRM. Hij wijst erop dat hij en zijn gezinsleden zijn moeten vluchten uit hun land van herkomst en aan zijn partner de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend omdat in de regio in het land van herkomst waarvan zij beiden afkomstig zijn sprake is van willekeurig geweld. Hij betoogt dat niet alle elementen die zijn dossier kenmerken in rekening zijn gebracht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de

fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met dit verdragsartikel. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Rekening houdend met het gegeven dat een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten een beslissing is tot verwijdering in de zin van artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet waarmee aan de betrokken vreemdeling een terugkeerverplichting wordt opgelegd, moet het bestuur bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten reeds onderzoeken of die verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België is gebonden, te dezen met artikel 3 van het EVRM (RvS 9 maart 2020, nr. 247.254).

Er wordt, aangaande een terugkeer naar het land van herkomst, dat geenszins wordt geïdentificeerd, in de bestreden beslissing enkel het volgende gemotiveerd: *“In hoeverre betrokkene al dan niet nog familie heeft in het land van herkomst is ons onbekend. Betrokkene heeft alvast zelf het tegendeel niet bewezen. Gezien betrokkenes leeftijd en de, in verhouding tot zijn leeftijd, korte periode van verblijf in België, is het redelijk te stellen dat betrokkene nog voldoende de eigen taal beheerst en voldoende voeling heeft met zijn herkomstland om te kunnen spreken van culturele en sociale banden met zijn land van oorsprong. Niets wijst erop dat betrokkene dusdanig van zijn herkomstland zou zijn vervreemd dat hij er geen aansluiting bij de mensen, gebruiken en maatschappij meer zou kunnen vinden.”*

Blijkens de stukken van het administratief dossier heeft verweerder er kennis van dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 januari 2013 de subsidiaire beschermingsstatus toekende aan de partner van verzoeker, dit omdat er in haar regio in het land van herkomst sprake is van willekeurig geweld en omwille van het ontbreken van een reëel binnenlands vluchtalternatief. Nog blijkt uit het administratief dossier dat de partner in het kader van haar procedure voor internationale bescherming ook verklaarde dat zij, verzoeker en hun kinderen samen uit Afghanistan zijn gevlucht en het gezin pas in Griekenland door een mensensmokkelaar werd gesplitst, waarna de partner en een van de dochters doorreisden naar België. Uit het administratief dossier blijkt daarenboven dat verzoeker in Griekenland een verzoek om internationale bescherming had ingediend.

Noch uit de bestreden beslissing noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verweerder heeft onderzocht of, rekening houdende met de voormelde gegevens zoals deze voorhanden zijn in het administratief dossier, een terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst dan wel enig ander land actueel mogelijk is zonder miskenning van artikel 3 van het EVRM. De voormelde gegevens zijn nochtans van die aard dat een dergelijk onderzoek zich opdrong voorafgaand aan de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gelet op hetgeen voorafgaat, kan verzoeker worden bijgetreden in zijn standpunt dat de bestreden beslissing is genomen met miskenning van het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 3 van het EVRM.

Het verweer in de nota met opmerkingen kan geen afbreuk doen aan de gedane vaststellingen. Het gegeven dat de bestreden beslissing geen gedwongen verwijderingsmaatregel naar Afghanistan betreft en volgens verweerder verzoeker zich dus ook elders kan vestigen, zonder evenwel te preciseren in welk land dit dan mogelijk zou zijn, volstaat niet om aan te tonen dat verweerder zich er bij het nemen van de bestreden beslissing van heeft verzekerd dat de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten in overeenstemming is met artikel 3 van het EVRM.

2.3.4. Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overige onderdelen van het middel behoeven geen verdere bespreking.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 februari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS